homikuſt ſaadik tungis rahwas kirikus. Savonarola astus kantsle peale ja seletas Ilmutamise raamatut edasi. Walju healega kuulutas tema kolme tulemist: Kirik saab esitseks karistatud, siis uuendatud, ja see kõik tuleb warmalt. See jutlus mõjus, kõikeis Florenzi ringkondades räägiti wägewast jutlustegijast; ka ilmatargad jätsiwad oma Plato maha ja rääkisiwad sellest mehest, kelle wägew sõna nüüd kaheksa aastat Florenzis walitsema pidi. Juba aastal 1491 oli San Marko kloostre kirik kuuljate hulkadele liiga weike; Savonarola asus oma koguduſega Dom-kirikusse ja selle uhke koolkatuse all kostis nüüd Khristuse-tulemise pühadel ja paastu-aeal, peale selle wähemalt üks kord igas kuus, Savonarola põrutaw prohwetiheal. Halastamata nuhtles tema ülemate ja alamate umbwooruſt, halastamata tõsiduſega tähendas tema selle uutmoodi paganuſe peale, mis Ristirahwa keskis wõimuſt wõtnud oli, ja päris pattude kahjetsemist ja ümberpööramist, kõige pealt kloostre- ja kiriku-waimulikkude meeste pooleſt, kelle roojane elu ja patud ilmalikkudele inimestele ülipahaks eeskujuks saanud oliwad. Et Medici suguwõsa kõrkus, wägiwald ja patune elu linna ja maad hukatuse sisse saadaks, selle peale oli tema kindel ja seda ei salganud tema omais julgeis jutlustes ka rahwa ees mitte. Tema ei kummardanud

Lorenzo ees, kui see kardetud mees kirikusse tuli, nagu teised jutlustegijad seda tegiwad. Kui teda aastal 1491 San Marko kloostre priorks waliti, siis ei läinud tema mitte selle „Principe“ paleesse, temale auustust ja sõnakuulmist tõutama, nagu tema eelkäijad seda teinud oliwad. Paha meelega kaebas Lorenzo: „Nääte, üks wõeras tuleb ‚minu majasse‘ ja ei arwa tarwis olema, mind teretama tulla.“ Siiski tunnistas see wägiwaldne, keda kõik meelitasiwad: „Tema on ainus õige munk, keda mina tunnen.“ Savonarola aga wastas selle peale ettekuulutamisega, et Lorenzo, paapst Innocenz VIII. ja Prantsusmaa kuningas Ludwig XI. pea surmute sekka luetud saada, mis ka tõeste nenda sündis. Jürikuu 8. pääwal 1492 suri Lorenzo, Jürikuu 25. pääwal paapst ja Leikusekuu 30. pääwal 1493 Prantsusmaa kuningas. Oma surmawoodi pealt laskis Lorenzo Savonarola't oma juure kutsuda. Tema rasked patud ei annud temale rahu, tema igatses pattude andeksandmist kiriku poolt. Kõiki teisi preestreid oli tema kui argu meelitajaid tundma õppinud, selle munga poolt lootis tema täielist tõtt kuulda. Halastusega waatas pihti-isa rusutud haige peale, päris aga pattude andeksandmise kuulutuseks kolme: „Usu Jumala armuheitmist!“ „Mina usun.“ „Anna tagasi, mis sina röövinud oled!“ Lorenzo kohkus

Eesti-maa-rahwa Kalender 1890, lk. 25